

A névtelen levelek a kukában végzik

Tízszeresesére emelkedett a talajterhelési díj

Névtelen levelek, csatornázás, talajterhelési díj, márciusi városi programok – ezek voltak a témái a február utolsó szerdáján tartott polgármesteri sajtótájékoztatónak. T. Mészáros András beszélt arról is, hogy a csatornaépítés miatt nem érdemes kátyúzni a földutakat, és kitért az érldligeti Lidl-építkezésre is.

A polgármester közölte: a jövőben a névtelen levelekkel nem foglalkozik – aki viszont nevét, címét vállalva fogalmazza meg a véleményét, számíthat a városvezetés válaszára

A múlt szerdai sajtótájékoztatón többek közt a hozzá intézett névtelen levelekről beszélt T. Mészáros András. A polgármester arra kérte a levélírókat: ne csak a véleményüket, de a nevüket is válalják.

– Sok témában fordulnak hozzánk az Érden élők. Többben nem merik vállalni a nevüket, címüket. Hangsúlyozni szeretném: soha senkit nem ért még semmilyen retorzió azért, mert valamit kifogásolt, elmondott, vagy éppen kérdezett, míg a névtelen levelek eleve pejoratív megítélésben részesülnek. Kérek mindenkit, aki kritikus vagy jobbító szándékkal megfogalmaz és elküld egy levelet, nyugodtan írja alá, hogy közvetlenül, az ő számára is meg

tudjuk válaszolni. A jövőben a magam részéről nem foglalkozom a névtelen levelekkel, hanem közvetlenül a szemébe dobom őket – jegyezte meg a polgármester.

Legutóbb egy olyan levél érkezett – névtelenül – a városvezetőhöz, amelynek írója az érldligeti CBA áruház helyére tervezett Lidl szupermarket építkezéséről érdeklődött. T. Mészáros András elmondta: a Lidl 2009-ben benyújtotta és 2010. év elején meg is kapta az építési engedélyt, ám úgy döntött: mégsem építkezik.

– Az önkormányzat nem tudja arra kényszeríteni a céget, hogy mindenáron húzza fel az üzletét, így a jelen helyzetben nem segíthetünk – tette hozzá a polgármester, aki beszélt arról

is, hogy a tavaly ősszel csatornázott területeken nagy problémát okoz a hóolvadás miatt keletkező sár.

– A már csatornázott utcák végső helyreállítására csak a föld visszatemetését követő négy hónap múltán kerülhet sor, pont azért, hogy a feltúrt föld a kellő mértékben megsüllyedjen addigra. A gépi tömörítés ugyanis nem elegendő. Türelmet kérek hát mindenkitől, hiszen az a kényelem és megtakarítás, amit a csatornázás jelent majd, megér ennyi nehézséget, bosszúságot – jegyezte meg a polgármester, aki kérdésünkre elmondta azt is: tekintettel arra, hogy ebben az évben szinte minden utat felbontanak a csatornaépítés miatt, de csak azokban a föl-

des (murvás) mellékutcákban kátyúznak, ahol balesetveszélyt okozó, nagy törések keletkeztek a télen, illetve ott, ahol idén még nem lesz csatornázás.

Itt érdemes megjegyezni: a csatornahálózathoz történő csatlakozással nemcsak a szippantás költségét spórolhatják meg a lakók, hanem a talajterhelési díjat is, amit a csatornázott területeken kell megfizetniük azoknak, akik nem kötöttek rá a hálózatra. A díjat az elhasznált vízmennyiség után kell fizetni; az eddigi 360 forint/köbméter helyett ennek tízszeresét, azaz 3600 forintot.

– Jelenleg ezer-ezerörszáz olyan ingatlan van, amely nem csatlakozik a korábban, azaz az elmúlt évtizedekben, és nem a jelenlegi projektben kiépült gerincre. A talajterhelési díjből levonható a szippantásra fordított összeg, de még így is jóval többbe kerül a díjat kifizetni, mint rákötni a csatornára – hangsúlyozta a polgármester.

T. Mészáros András végeztől felhívta a lakosság figyelmét a március 15-i ünnepségre (a programot lapunk alább közli), illetve arra a március 31-i jótékonysági koncertre, amelynek teljes bevételét az ófalui artézi kút felújítására fordítják. A rendezvényen a Mona Lisa, illetve a Gráciák együttesek lépnek fel. T. Mészáros András kérte: akik szívükön viselik az artézi kút sorsát, a város szebbé tételét, vagy szívesen részt vennének egy rangos koncerten, váltsanak jegyet a jótékonysági rendezvényre.

Ádám Katalin

A szerkesztő jegyzete

Pályák és választások

A kérdés, amit a tizenkét év körüli fiatalemberfeltett, látszólag egyszerű volt. A kérdezőt, megélt éveinek kis száma ellenére sem illendő kisfiúnak nevezni, hiszen kellő határozottsággal, rövid bemutatkozás után, szemembe nézve intézte hozzám a komoly tudakozódást: hogyan lesz valaki újságíró? Az előzményekről annyit mindenképp érdemes elmondani, hogy a most hat és fél évtizedes Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola vezetősége néhány hónapja sajátos „ötórai tea” rendezvénysorozatot indított. Ezekre a délutánokra mindig meghívunk egy-egy olyan vendéget, aki valamilyen okból felkeltheti az iskola tanulóinak érdeklődését, akivel beszélgetni lehet, akitől a gyerekek bármit megkérdezhetnek. Számos ismert és tekintélyes személyiséget láttak már vendégül ezeken a rendhagyó teákon – őket követően érte jelen sorok íróját az a megtszítettetés, hogy egy ilyen délutáni beszélgetésre a gyerekek rendelkezésére állhatott.

A bevezetőben említett kérdés pedig lényegesen bonyolultabb és összetettebb, mint amilyennek látszik. Természetesen hosszasan lehet részletezni az újságírás mibenlétét, a pályára kerülés egyes lépéseit és lehetőségeit, a szakma gyönyörűségét és gyötrelmeit, a könnyű és gyors érvényesülés korszakonként különböző receptjeit, az életveszélyes csapdákat és a jóleső sikereket, tehát bőven van mit mondani – el is hangzott sok minden – egy nem mindennapi hivatás árnyékos és napos oldalairól, de ezúttal nem ez a lényeg. A rövid, mindössze négyszavas kérdés mögött fontos észrevenni a gondolkozást, a kételkedést is: kíváncsi vagyok, milyen

is ez a szakma, aztán majd meglátom. Lehet, hogy nem is tetszik, és akkor nem érdekel. Sőt: további ki nem mondott, valószínűleg meg se fogalmazott kérdések húzódtak meg a kimondott tudakozódás mögött: tudom-e egyáltalán, hogy mi való nekem? Tudom-e, mire vagyok képes, mire vagyok alkalmas?

Lehet, hogy ült a Kőrösi iskola padsoraiban múlt hétfőn olyan tanuló, aki valamikor majd a sajtóban fog tevékenykedni, de lehet, hogy nem. Ennél azonban sokkal fontosabb, hogy érdeklődők, hogy „rákérdézők” legyenek. Hogy olyan gyerekek kerüljenek ki az iskolákból, akik tájékozottak, akik tudják, milyen szakmát, milyen hivatást választanak és azt is, hogy miért. Az is lehet, hogy tizenévesen nem döntenek véglegesen és olyan képzés felé fordulnak, amely után még többfelé vezethet a pályájuk. Ilyenkor még minden lehet, de a legfontosabb, hogy elhiggyék: teljesen mindegy, hogy valaki újságíró lesz vagy rendőr, szakács vagy pedagógus, vízvezeték-szerelő vagy asztalos – a lényeg az, hogy amit választ, azt örömmel és jól csinálja.

Ezért fontos a megfontolt, a jól végiggondolt választás. A lakkréteg leválasztása a divatszakmákról, a kereskedelmi média által sugallt érvényesülési receptek mögött a lényeg felismerése, a megfelelő tájékozódás utáni alapos döntés, a sokféle pálya közül a megfelelő kiválasztása, szó szerint: a pályaválasztás.

És ezért kérdezett fontosat a tájékozódni kívánó fiatalember.

Ádám Katalin

Resti

a várakozási idő, az ember még ott a restiben meg is ebédelhet, vagy vacsorázhat. Sokszor jártam így. Ha pedig ehhez az időszak nem alkalmas, kissé körülnéz. Évtizedekkel ezelőtt újságíróként sokat utaztam vonattal. Egyik ilyen utam alkalmával fedeztem fel Kecskeméten, hogy a resti mellett férőfodrászat is működik. Nosza, megnyiratkoztam. Ne nevensenek ki, többször visszatértem e kedves helyre, hiszen itt még élt akkoriban a fodrászokra jellemző udvariasság és bizalmasnak tetsző adat- és hírközlés is a megbecsült vendég részére...

Igencsak megszerettem Békéscsabán a MÁV épületében működő restit is. Nem állok „haspók” hírében, de ahogyan akkoriban a békéscsabai restiben a frissen sült rostélyost készítették, hát, az bizony mesés volt! Olyannyira ízlett, hogy egy évben többször is megfordultam ebben a restiben. És nem csak ezért. Zónaételeik házi koszt minőségűek voltak és megfizethetően, olcsók. A szűk pénzü utazónál ez nagyon lényeges szempont volt, hiszen a napi díjat akkoriban 31 forinttal számolták. A restiben dolgozó pincérek, mintha országosan összebészéltek volna abban, hogy a hozzájuk betérőt ne „futóvendégként” kezeljék. Mintha mindnyájan azon igyekeztek volna, hogy a vendég visszatérjen és ne csak a jó ízek miatt. Meg kell hagy-

ni, a restiszakácsok jól végezték dolgukat.

Amit itt leírtam, az a történelmi Magyarország valamennyi MÁV-állomásán működő restijére érvényes volt. A kétezredik év májusában Brassóban – Románia szívében – a pályaudvaron kellett várakoznom. Időtöltésként betértem a restibe. Egyáltalán nem lepett meg, hogy magyarul szólítottak meg és szolgáltak ki. Jó ízekkel és benyomásokkal távozva, a járdára pillantottam, s a látványtól nosztalgikus érzések fogtak el. A Monarchia idején öntött, a csatornát záró fedőlapon ugyanis ez volt olvasható: MÁVAG Gépgyár, Budapest

Erdélyi utamról jut eszembe: az, hogy élek és ezeket a sorokat írhatom, a dési MÁV-állomás restijének köszönhető. Ennek részletes leírása olvasható a Száz év árnyékban, kevés napsütéssel című regényemben. Anyai nagypapám és Ady Endre pár évig lakótársak voltak Zilahon, a kollégiumban. Pár évre rá, 1889 nyarán nagypapám, aki a vasúti restiben szokott ebédelni, összetalálkozott a vonatról leszálló Adyval, aki nagynénjéhez érkezett Désre egy kis pénzkölcsönért. Itt a restiben tisztázódott, hogy nagypapám nőtlen, a nagynéni pedig jó módú özvegy. Ady annyira dicsérte nagynénje szépségét, gazdagságát, hogy nagypapám elkísérte Adyt, volt kollégiumi társát a nagynénihez. A dologból őszre házasságkötés lett, majd 1900-ban megszületett édesanyám.

Ugye, milyen történesek indulhatnak ki egy restiből?

Bíró András

